

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 44/2022
18.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД и ЂЂ, обоје из ..., ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, свих из ..., које све заступа Милоје Цветић, адвокат из ..., против тужене Компаније „Internacional CG“ ДП у стечају, из Београда, коју заступа стечајни управник Агенција за лиценцирање стечајних управника, а њега Миливоје Судимац, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Основног суда у Рашкој, на седници одржаној 18.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету надлежан је Основни суд у Рашкој.

Образложење

Основни суд у Рашкој огласио се ненадлежним решењем П1 57/21 од 14.06.2021. године и, по правноснажности решења, списе уступио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. Оваква одлука образложена је тиме што је претходно настављен поступак, који је био прекинут решењем истог суда од 18.12.2015. године због отварања стечајног поступка над туженим компанијама (решењем П1 636/12(10) од 11.06.2021. године) и што је одредбама члана 118. Закона о стечају прописано да ће стечајни управник, ако у тренутку отварања стечајног поступка тече парница или арбитражни поступак, преузети парнични или арбитражни поступак у стању у ком се налази у тренутку отварања стечајног поступка (став 1), а ако се парница из става 1. овог члана не води пред стечајним судом, суд пред којим се води парница прекинуће поступак, а по стављању предлога за наставак поступка, огласиће се ненадлежним и предмет уступити стечајном суду (став 2).

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност већ је, уз допис П 8207/2021 од 03.12.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу надлежности. Указао је да нису испуњени услови за оглашавање основног суда ненадлежним и да је основни суд, уколико је намеравао да настави поступак само у односу на једног од троје тужених у овом поступку и да се у односу на тог туженог огласи ненадлежним, претходно требало да раздвоји поступак у односу на остале тужене у односу на које није ни предложен наставак поступка и да настави поступак јасно означавајући у односу на ког туженог то чини.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), у вези са чланом 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), Врховни касациони суд налази да је Основни суд у Рашкој и даље надлежан за поступање у овом предмету.

У конкретном спору тужиоци захтевају тужбом од 28.05.2012. године да им тужене компаније „Интернационал ЦГ“ за међународну и унутрашњу трговину и „Генералекспорт“, обе ДП из Београда и Агенција за приватизацију, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, солидарно исплате по 200 евра у динарској противвредности за сваку пуну годину радног стажа на име новчане накнаде уговорене програмом реструктурирања. Поступак је правноснажно прекинут у односу на сво троје тужених, и то 18.12.2015. године у односу на обе тужене компаније, због отварања стечајног поступка над њима, а 06.07.2016. године и у односу на тужену Агенцију за приватизацију. На предлог тужилаца за наставак поступка у односу на туженог „Интернационал ЦГ“ у стечају, уз који је истакнут и захтев тужилаца за утврђење основаности потраживања, Основни суд у Рашкој је наставио поступак прекинут 18.12.2015. године (решењем П1 606/12 од 19.04.2018. године) не означавајући да ли га наставља у односу на једну или обе тужене компаније и затим се огласио ненадлежним решењем од 14.06.2021. године и предмет доставио Привредном суду у Београду.

Поступак се наставља када је прекинут, као у конкретном случају, на основу члана 222. тачка 5. ЗПП, када стечајни управник правног лица преузме поступак, или кад га суд на предлог противне стране позове да то учини, сагласно члану 225. став 1. ЗПП. За конкретан случај, у коме тужиоци истичу потраживање према туженом правном лицу у стечају, важе и одредбе Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр.104/09, 99/11, 71/12-УС, 83/14, 113/17, 44/18, 95/18), којима је прописано (члан 90) да се парнични поступак у којем је стечајни дужник тужени наставља ако је: 1) тужилац као стечајни или разлучни поверилац поднео благовремену и уредну пријаву потраживања; 2) на испитном рочишту стечајни управник оспорио пријаву потраживања; 3) тужилац као стечајни или разлучни поверилац закључком стечајног судије упућен на наставак прекинутог парничног поступка ради утврђивања оспореног потраживања; 4) тужилац као стечајни или разлучни поверилац предложио наставак прекинутог поступка у року од осам дана од дана пријема закључка стечајног судије из тачке 3) овог члана. Парнични суд, сагласно одредбама члана 91. истог закона, ако нису испуњени сви услови из члана 90, решењем одбацује предлог за наставак прекинутог поступка (став 1); а ако су испуњени сви услови из члана 90. овог закона, одређује наставак поступка решењем против кога није дозвољена посебна жалба (став 2); а ако се прекинути парнични поступак водио пред судом опште надлежности, тај се суд, уколико настави прекинути поступак, решењем оглашава стварно и месно ненадлежним и предмет уступа суду који спроводи стечајни поступак над туженим (став 3); при чему против решења из става 3. овог члана није дозвољена жалба (став 5).

Према томе, пошто су обе тужене компаније у стечају, Основни суд у Рашкој требало је, с обзиром на стављени предлог за наставак поступка према туженом „Интернационал ЦГ“ у стечају, да сагледа околности од којих зависи одлука о наставку поступка, односно да оцени испуњеност услова из члана 90. Закона о стечају и, зависно

од исхода тога, донесе одговарајућу одлуку из члана 91. тог закона, што је он пропустио да учини.

Осим тога, Основни суд у Рашкој требало је да има у виду да су у конкретном случају тужбени захтеви тужилаца истакнути у односу на троје тужених, да је поступак прекинут у односу на сво троје тужених, и то: решењем од 18.12.2015. године у односу на обе тужене компаније, а решењем од 06.07.2016. године у односу на тужену Агенцију за приватизацију, да су тужиоци предложили наставак поступка само у односу на туженог „Интернационал ЦГ“ у стечају и да је, када је већ наставио поступак, требало да наведе одређено и јасно у односу на ког туженог то чини. С тим у вези, и зависно од тога у односу на ког од тужених је настављен поступак, Основни суд у Рашкој ће оценити да ли има места доношењу одлуке о одвојеном расправљању и раздвајању поступка у односу на остале тужене, на основу чл. 328. став 2. ЗПП. Тек када буде поступио на такав начин, првостепени суд ће створити претпоставке за уступање надлежном суду списка, формираног у смислу члана 222. Судског пословника, по тужби усмереној према туженом у односу на кога је поступак настављен поступак.

Из изложених разлога разлога, Врховни касациони суд је решио овај сукоб надлежности на начин као у изреци, на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић